

Cătălin Augustin Stoica. *Turul doi care n-a fost: autopsia sumară a unui moment electoral (sperăm) unic*. București: Editura Humanitas, 2025, 245 p. Recenzie de carte

Article history:

Received: 01.12.2025

Accepted: 06.12.2025

Available online: 31.12.2025

<https://doi.org/10.56177/eon.6.4.2025.art.5>

CC BY-NC 4.0

Andrei GHEORGHÎȚĂ

Lucian Blaga University of Sibiu

andrei.gheorghita@ulbsibiu.ro

<https://orcid.org/0009-0006-4129-7658>

TITLE: "Cătălin Augustin Stoica. *The Runoff that Never Was: A Brief Autopsy of a (Hopefully) Unique Electoral Moment*. Bucharest: Humanitas, 2025, 245 p. Book review"

ABSTRACT: The book of Cătălin Augustin Stoica seeks to shed light on the events and societal developments that led to the unexpected victory of candidate Călin Georgescu in the first round of the Romanian presidential elections on November 24, 2024, and the subsequent annulment of the entire electoral process by the Constitutional Court. Combining diverse empirical data sources, elegant analyses, and mature insights, the author provides readers with a "brief autopsy" of an electoral moment that triggered a wave of anguish throughout Romanian society. The result is a remarkable work of public sociology, elegantly packaged in a predominantly essayistic style that is both captivating and accessible.

KEYWORDS: presidential elections, Călin Georgescu, public opinion polls, conspiracy theories, social media platforms, TikTok, social cleavages.

REZUMAT: Cartea lui Cătălin Augustin Stoica încearcă să arunce o rază de lumină asupra evenimentelor și evoluțiilor societale care au condus la victoria neașteptată a candidatului Călin Georgescu în primul tur al alegerilor prezidențiale din 24 noiembrie 2024 și, ulterior, la anularea de către Curtea Constituțională a întregului proces electoral. Autorul combină surse de date empirice diverse, analize elegante și intuiții mature pentru a furniza cititorilor „o autopsie sumară” a unui moment electoral care a generat un val de angoasă în întreaga societate românească, iar rezultatul este un remarcabil demers de sociologie publică, ambalat elegant într-un stil predominant eseistic, cuceritor și accesibil.

CUVINTE-CHEIE: alegeri prezidențiale, Călin Georgescu, sondaje de opinie publică, teorii ale conspirației, rețele de socializare, TikTok, clivaje sociale.

Zilele de 24 noiembrie și 6 decembrie 2024 au produs o puternică undă de șoc în spațiul electoral românesc: prima a adus victoria în primul tur al alegerilor prezidențiale a unui candidat, Călin Georgescu, despre care majoritatea alegătorilor știau prea puține sau nu știau nimic, surprinzând și punând în dificultate pe toți analiștii fenomenului electoral; cea de-a doua a venit cu o decizie a Curții Constituționale pe care mulți o credeau imposibilă, de anulare a primului tur și reluare ulterioară a întregului proces electoral. Succesiunea de evenimente a generat un val de angoasă în întreaga societate românească, hrănit din plin de lipsa de informații și polarizare extremă. Demersul profesorului Cătălin Augustin Stoica încearcă să arunce o rază de lumină asupra evenimentelor din acele zile și asupra evoluțiilor care le-au precedat, combinând surse de date empirice dintre cele mai diverse, analize elegante, intuiții mature și un stil de scriere cuceritor. Titlul cărții pe care o propune, „Turul doi care n-a fost”, face trimitere la titlul filmului din 2024 al regizorului Bogdan Mureșanu, „Anul Nou care n-a fost”, fiind completat cu un subtitlu la fel de inspirat: „Autopsia sumară a unui moment electoral (sperăm) unic”. Lansat în primele zile de primăvară ale anului 2025, deci la scurt timp după alegerile anulate și înainte de reluarea lor (4 și 18 mai 2025), volumul lui Cătălin Augustin Stoica reprezintă o asumare curajoasă și extrem de timpurie de a oferi răspunsuri fundamentate științific unui public larg de cititori, specialiști sau nu, marcați și intrigați de ceea ce se întâmplase cu câteva luni mai devreme. De aici și alegerea autorului pentru un stil dominant eseistic, puternic înrădăcinat într-un demers de sociologie publică, colorat cu tonurile calde ale unui umor inteligent și savuros sau cu tonurile întunecate ale unui realism asumat pesimist.

Orice încercare de a oferi o imagine consistentă asupra acestui volum trebuie, în mod necesar, să pornească de la o scurtă prezentare a carierei profesorului Cătălin Stoica. Absolvent al uneia dintre primele promoții de sociologi la Universitatea din București (1996), mai târziu doctor în Sociologie la Universitatea Stanford (2005), Cătălin Stoica este unul dintre cei mai experimentați „practicieni” ai sondajelor de opinie publică din România, fiind cunoscut de către cei interesați de domeniu ca director al Centrului de Sociologie Urbană și Regională (CURS, 2007-2015), unde a coordonat un număr remarcabil de cercetări sociologice. În paralel, a dezvoltat o carieră academică în cadrul Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative (SNSPA), unde predă, printre altele, cursuri de Metode și tehnici de cercetare în sociologie și Metodologia anchetei sociologice. Expertiza sa impresionantă în planul cercetării empirice s-a reflectat în numeroase publicații de referință pentru sociologia românească a ultimelor decenii, între care *România continuă: Schimbare și adaptare în comunism și postcomunism* (Humanitas, 2018), „From good communists to even better capitalists? Entrepreneurial pathways in post-socialist Romania” (*East European Politics and Societies*) sau „Communism as a project for modernization: The Romanian case” (*Polish Sociological Review*).

Odată definit acest orizont solid de așteptări la adresa noului volum al lui Cătălin Stoica în perspectiva celor care nu l-au parcurs încă, voi continua această recenzie cu o prezentare critică extinsă a structurii cărții și a principalelor argumente dezvoltate pe parcursul acesteia în legătură cu alegerile prezidențiale anulate de la sfârșitul anului 2024 și cu locul personajului Călin Georgescu în acest traseu electoral atipic. Finalul va fi dedicat unei perspective generale asupra întregii cărți.

Turul doi care n-a fost este construit în jurul a nouă capitole cu titluri scurte și percutante, care se întrepătrund ca piesele unui puzzle în încercarea de a contura o explicație multidimensională a succesului electoral meteoric al candidatului Călin Georgescu. Primul dintre acestea („Care Georgescu?”) definește într-un fel parametrii contextuali ai unei zile electorale atipice (24 noiembrie 2024), furnizând o perspectivă aproape cinematografică asupra acesteia. Este scris într-un mod foarte personal, în care aproape că putem să localizăm autorul în propria imersiune comunitară, luând act de perspective diverse prin contactul cu diverși actori sociali aflați în proximitate: un lucrător la o firmă de pompe funebre, un bun prieten bine conectat cu diaspora din Italia, un taximetrist din cartier cu darul clarviziunii, studenți și studente, un amic de pe Facebook neîntâlnit niciodată în viața reală sau surse anonime de informații „otrăvite” în legătură cu ierarhia candidaților în sondajele la ieșirea de la urne. Imaginea este completată de o perspectivă plină de ironie nedisimulată asupra competitorilor electorali în contextul declarațiilor publice făcute la închiderea urnelor și de povestea inaugurării unui cont de TikTok sub impactul dinamicii unui moment electoral extrem de atipic.

Capitolul al doilea („Sondajele”) vine cu un remarcabil efort de sociologie publică, într-o încercare ghidușă de a explica funcționarea sondajelor de opinie unui public larg, neinstruit în tainele științelor sociale și marcat de o fascinație ambivalentă față de acestea: „respect pentru unele cifre și neîncredere în altele” (p. 23). Prima provocare pe care o lansează cititorilor, asemenea vechilor prieteni din barul de cartier al tinereților, ține de logica cercetării selective și de felul în care studierea unui eșantion de puțin peste 1.000 de respondenți poate să ne spună cum vor vota 18 milioane de cetățeni. Aspecte spinoase precum reprezentativitatea eșantioanelor la nivel de populație și subpopulații, selecția probabilistă a respondenților, relația dintre dimensiunea eșantionului și procedura de selecție sunt tratate fluid, cu exemple accesibile pentru orice fel de public informat. Cea de-a doua provocare vizează ideea de eroare în cunoașterea științifică a socialului, respectiv modul în care cunoașterea opiniei publice prin intermediul sondajelor este limitată de marje de eroare și niveluri de încredere. Decredibilizarea sondajelor de opinie este pusă de autor pe seama problemelor de etică în modul în care clienții politici se raportează la institutele de sondare și produsele acestora: zgârcenia partidelor când vine vorba de finanțarea unor cercetări serioase, tendința acestora de a „scăpa pe surse” înspre presă cifre falsificate în relație cu sondaje reale, sondajele complet false circulate în mediul online cu simplul scop de a manipula intenția de vot. A treia provocare lansată cititorilor este probabil cea mai spectaculoasă, și anume încercarea de a explica tendința sondajelor de opinie de a subestima intenția de vot pentru candidați plasați „sub radar”, cum a fost cazul lui Călin Georgescu în 2024. Construind pe experiența unor cazuri cunoscute de subestimare a intenției de vot prin sondaje de opinie (Donald Trump, George Deukmejian și, mult mai

apropiat nouă, Dan Diaconescu), autorul identifică trei surse probabile care au condus la măsurarea eronată a susținerii pentru acesta: ratele diferite de participare/răspuns la sondaje ale votanților diferiților candidați, efectul de dezirabilitate socială și efectul spiralei tăcerii. Date din sondajul la ieșirea de la urne CURS sunt folosite apoi de autor pentru a ilustra un extrem de probabil tipar de spirală a tăcerii în cazul susținătorilor lui Călin Georgescu.

Cel de-al treilea capitol („Teoriile conspirației”) aduce în discuție o perspectivă savuroasă asupra mecanismelor de adaptare (*coping mechanisms*) ale publicului românesc la știrea victoriei lui Călin Georgescu în primul tur al alegerilor prezidențiale din 24 noiembrie 2024. În viziunea lui Cătălin Stoica, șocul veștii succesului lui Georgescu, combinat cu informația extrem de săracă despre ceea ce s-a întâmplat, a oferit cadrul perfect pentru ca mulți cetățeni să caute explicații în tot soiul de comploturi ale unor forțe obscure și probabil malefice. Așa că autorul construiește un inventar parțial al teoriilor conspiraționiste încercând să explice victoria lui Călin Georgescu sau eșecul lui Marcel Ciolacu, toate având în centrul lor umbra atotputernică a „Sistemului” (p. 54-57). Dincolo de savoarea sa subtilă, lista de explicații conspiraționiste colectate de Cătălin Stoica din mediul online poate furniza un cadru solid de pornire pentru analize viitoare dedicate fenomenului teoriilor conspirației în contextul postcomunismului est-european. Actorii tipici din spatele cortinei sunt eternele servicii de informații (interne, rusești sau americane, scăpate de sub control sau parte a unui plan statal) sau partide și politicieni (încercând să eludeze voința democratică a poporului inocent sau pur și simplu să se saboteze reciproc). Ultima parte a capitolului încheie cercul teoriilor conspirației legate de alegerile prezidențiale din 24 noiembrie în cel mai provocator mod cu putință, autorul căutând suportul empiric pentru două dintre acestea, construite în jurul unor actori partinici (cea potrivit căreia eșecul lui Marcel Ciolacu se datorează sprijinirii lui George Simion de către PSD, respectiv cea potrivit căreia Călin Georgescu a făcut parte dintr-un plan PNL scăpat de sub control de subminare a lui George Simion). Combinând informații provenind din diferite materiale de presă și date statistice, Cătălin Stoica găsește sămânța de autentic din spatele celor două teorii într-o serie de erori strategice ale echipelor de campanie PSD și PNL, conchizând sec și savuros: „lucrurile se întâmplă cu un motiv anume – iar uneori motivul este acela că ești prost” (p. 64).

Al patrulea capitol („Serviciile”) este dedicat eșecului sistemic și sistematic al serviciilor de informații românești în particular (și al statului român în general) de a monitoriza și preveni activitățile candidatului Călin Georgescu în mediu online și offline, despre ilegalitatea cărora vor aduce argumente prea puțin convingătoare în ședința Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT) din 28 noiembrie 2024. Este un capitol în care Cătălin Stoica părăsește poziția sociologului public, asumându-și mai explicit decât oriunde talentul de editorialist mucalit și critic acid. Subiectele lansate cititorilor sunt extrem de provocatoare: posibilitatea ca actuali sau foști angajați ai serviciilor de informații românești să se fi raliat taberei Călin Georgescu, mânăți de „naționalism gregar și protocronisme ceaușiste, (...) altoite cu legionarism și misticism ortodox” (p. 65); inacțiunea serviciilor de informații din motive de incompetență; lipsa unui control civil real al Parlamentului față de activitatea serviciilor de informații; implicarea serviciilor de informații în economic, politic, administrația publică centrală, presă și chiar universități; relația serviciilor de informații românești cu servicii similare din afara țării. Concluzia amară a capitolului, plasată în contextul investigațiilor de presă ce au urmat anulării alegerilor prezidențiale din 2024, merită reluată în integralitate: „(...) deși Rusia și-a băgat coada în treburile noastre interne, influența acesteia a fost mai redusă decât s-a crezut inițial și nu a fost oricum decisivă. Dimpotrivă, dacă am fi în Sistem, am putea raporta cu mândrie că mare parte a răului ne-am făcut-o singuri, cu mâinile noastre (...)” (p. 80).

Cel de-al cincilea capitol („TikTok-ul și alte rețele”) analizează date contextuale vizând campania de manipulare a alegătorilor în favoarea candidatului Călin Georgescu desfășurată prin intermediul rețelelor de socializare. Amploarea campaniei de pe TikTok ca principal canal de promovare a mesajelor lui Călin Georgescu este ilustrată de autor pornind de la date ale unor rapoarte Expert Forum, potrivit căruia doar *hashtag*-urile ce făceau referire explicită la acesta (#calingeorgescu, #cg11) însumau peste 428 de milioane la 23 noiembrie 2024, majoritatea exploatând rețele coordonate din afara României, iar numărul de vizualizări pentru #calingeorgescu în intervalul septembrie-noiembrie a depășit 120 de

milioane (p. 83). Doar în cele patru zile dintre 18 și 22 noiembrie 2024, candidatul Călin Georgescu a beneficiat de 52 de milioane de vizualizări, mai mult decât vizibilitatea TikTok acumulată de Mircea Geoană în decursul a 11 luni, într-o explozie de vizibilitate ce pare creată artificial (p. 85). Respingând un efect de tip „glonț magic” al acestei campanii prin rețele de socializare, Cătălin Stoica adoptă o poziție analitică inspirată de teoria fluxului comunicării în două trepte: între mesajele *social media* lansate și rostogolite prin diverse artificii tehnologice și receptorii lor finali, un rol esențial de intermediere îl au liderii de opinie informali (uneori *influencers*) care folosesc propriile rețele pentru a redirecționa cu deosebit succes respectivele mesaje înspre anumite categorii sociale. Autorul indică cititorilor câteva astfel de rețele, online sau offline: rețele de rezerviști (sau chiar activi) din armată, poliție sau servicii de informații; rețele de interlopi; rețele neolegionare; rețele religioase constituite sub auspiciile Bisericii Ortodoxe Române, dar și ale cultelor neoprotestante (penticostali, bapțiști și adventiști); rețele de români din diaspora; rețele ale suporterilor unor cluburi de fotbal; rețele ale unor organizații sindicale și patronale. Influența fiecărui tip de rețea este greu de estimat, dar poate constitui o direcție viitoare de cercetare în viziunea lui Cătălin Stoica.

Pentru a valorifica rostogolirea mesajelor prin rețele atât de diverse, profilul candidatului Călin Georgescu trebuia adaptat publicului fiecăreia dintre acestea. Cel de-al șaselea capitol al cărții lui Cătălin Stoica („Mesaje, credibilitate și microistorie”) analizează tocmai acele elemente ale mesajelor lui Călin Georgescu cu care au rezonat diferite categorii sociale. Pe un prim palier, autorul se concentrează asupra programului politic propus de Călin Georgescu, privit în comparație cu ale competitorilor. La nivelul măsurilor sociale, viziunea lui Călin Georgescu este caracterizată ca fiind „orientată spre comunitățile locale și suveranitate economică” (p. 98), în timp ce la nivelul politicilor economice promovează „un model de distributism (...) al unei țesături de economii locale în care agricultura deține un rol important” (p. 98). Agricultura ecologică și independența energetică reprezintă soluții de sustenabilitate pentru Călin Georgescu. În ceea ce privește relațiile internaționale, programul acestuia este descris ca unul suveranist, criticând „implicarea excesivă a UE și NATO în treburile interne ale României” (p. 99), în timp ce la nivelul valorilor culturale și spirituale promovează „revenirea la tradițiile românești, valorile creștin-ortodoxe și identitatea națională” (p. 99). Al doilea palier de analiză a mesajelor candidatului Călin Georgescu este cel al aparițiilor televizate sau al videoclipurilor de promovare, sensibil mai savuros decât cel al programului politic. Aici lista temelor este deschisă de la motivele profesionalismului și verticalității, apoi continuă cu: teorii ale conspirației, creștinismul poporului român și tradițiile acestuia, nemernicia actualei clase politice, capacitatea agricolă a țării de a hrăni întregul continent și conflictul din Ucraina și apartenența la NATO. Cătălin Stoica remarcă faptul că temele-cheie sunt reformulate, nuanțate și amplificate astfel încât să răspundă unor sub-segmente electorale (*micro-targeting*), observație pe care o ilustrează cu demarcația între mesajele adresate publicului intern (teamă de război, sărăcie, corupție, nepăsarea și incompetența clasei politice, amestecul prea mare al UE în politica și economia națională) și cele pentru diaspora (dor de țară, nostalgie, partidele politice *mainstream* ca motiv al nevoii de a pleca din țară). Succesul candidatului Georgescu în a-și impune temele este dat, în viziunea autorului, de credibilitatea acestuia ca emițător al mesajelor: notorietatea scăzută ce a permis perpetuarea a tot felul de goluri și neclarități biografice și simularea unei „virginități politice” (p. 104), autenticitatea actului său interpretativ, care îl face greu de plasat în categoria actorului sincer sau a actorului cinic în logica dramaturgiei sociale a lui Erving Goffman, și limbajul său ce părea „simultan accesibil și sofisticat, laic și spiritual” (p. 113).

Al șaptelea capitol („Alegătorii și alegătoarele”) furnizează autorului contextul perfect pentru a reveni la exercițiul de sociologie publică care debutase cinci capitole mai devreme. Prima parte este dedicată problemelor de măsurare a populației României și, pe cale de consecință, a numărului total al celor cu drept de vot. În viziunea lui Cătălin Stoica, vorbim despre o supraestimare a ambelor numere, avându-și originea în lipsa de logistică și capacitate administrativă a statului român pentru a realiza recensăminte care să ofere o evidență minuțioasă asupra populației, dar și într-o complicitate de natură pur politică (fonduri mai mari alocate pentru nivel local, fonduri UE, mandate mai multe de reprezentanți în parlamentul național sau european sau funcționari în instituții europene). Odată stabilit numărul real al alegătorilor prezenți la vot în 24 noiembrie 2024 (9.474.257 alegători, un procent sigur ar fi fost

imposibil), autorul folosește date provenind din sondajul CURS la ieșirea de la urne pentru a ilustra opțiunile de vot ale diferitelor categorii socio-demografice (p. 123-128). Astfel, Călin Georgescu reprezintă prima opțiune de vot în rândul bărbaților (23,5% dintre aceștia îi acordă votul), al celor din grupele de vârstă 18-30 ani (36,7%) și 31-60 ani (24,4%), al absolvenților de liceu sau școală postliceală (26,2%), al locuitorilor din rural (23,4%), al locuitorilor din Moldova (23,9%), Muntenia (25,9%) și Transilvania (22%), al persoanelor casnice sau în șomaj (25,1%), muncitorilor și agricultorilor (25,6%), angajaților cu studii medii (33,8%) și, surprinzător, al patronilor (28,4%). Analiza lui Cătălin Stoica aduce cititorilor o perspectivă extrem de utilă pentru înțelegerea bazei de suport a candidatului suveranist, pe care o completează cu o perspectivă complementară a profilurilor socio-demografice ale votanților acestuia și ale celorlalți candidați (p. 128-132). O secțiune separată este dedicată votului din diaspora, tradițional anti-PSD, dominat într-un procent incredibil de susținerea acordată lui Călin Georgescu (43,16% conform AEP). Într-un efort explicativ bazat mai puțin pe date empirice și mai mult pe o intuiție sociologică matură, Cătălin Stoica pune această reșezare a votului din diaspora pe seama unui număr consistent de migranți români plasați într-un context imposibil: „marginalizați și excluși social în propria țară, mulți dintre aceștia au ajuns cu ultimele trenuri în Vest, unde sunt și mai marginalizați și chiar ai nimănui” (p. 135). Capitolul se încheie cu o întrebare imposibilă: ce ne-ar fi așteptat în turul al doilea? Analiza sumbră a autorului, pornind de la datele culese de CURS pe un eșantion imens cu ocazia sondajului la ieșirea de la urne cu ocazia alegerilor parlamentare (1 decembrie 2024), sugerează un avantaj solid pentru Călin Georgescu (39,6% intenție de vot la nivelul întregului eșantion, 57,8% din cei hotărâți), acesta având o susținere consistentă și la nivelul electoratelor PSD (29%, în condițiile în care 42,5% se declarau nehotărâți) și PNL (25,1% cu 26,3% declarându-se nehotărâți).

Cel de-al optulea capitol („Clivaje”) vine să completeze explicația votului pro-Georgescu, plasând analiza la nivelul structurii de clivaje politico-sociale care segmentează societatea românească contemporană. Analiza lui Cătălin Stoica este extensivă și furnizează cititorilor un tablou comprehensiv pentru înțelegerea societății românești contemporane, dar în cele ce urmează mă voi rezuma doar la acele falii sociale considerate în spațiul public ca relevante pentru explicarea rezultatului alegerilor prezidențiale din 24 noiembrie 2024. Ipoteza unui clivaj între euroatlantici și pro-ruși este respinsă de profesorul SNSPA în baza a numeroase date din sondaje de opinie recente: „clivajul insurmontabil dintre două mari tabere de concetățeni ori dintre două Românii, una pro și alta anti-occidentală, este mai degrabă un mit, un subiect tocmai bun de exploatat în goana după *like*-uri, telespectatori și cititori” (p. 161). Nu același este cazul unei falii între clasa privilegiaților (din punct de vedere politic) și un segment relativ extins și eterogen al populației (o parte din clasa mijlocie, angajați din învățământ, funcționari publici de nivel mediu, personal cu studii medii din sistemul public de sănătate, muncitorimea industrială, lucrători în servicii, pensionari, jurnaliști, precariatul din diaspora). La nivelul acestui segment având drept numitor comun frustrarea față de starea de fapt și neîncrederea în clasa politică, Cătălin Stoica identifică un singur subsegment motivat (și mobilizat) electoral, și anume cel al votanților pro-Georgescu. Motivațiile acestui subsegment sunt la rândul lor diverse: furie, vot tactic, în ciudă sau „pentru că așa li s-a spus (de primar, vecini, de copiii plecați în străinătate etc.)”, curiozitate sau chiar fascinație față de discursul candidatului „în care se îmbinau referințele la poporul român, Dumnezeu, „apa vie” și tehnologia 5G” (p. 165).

Capitolul de concluzii este inspirat denumit „Încotro?” și adoptă un ton mult mai întunecat decât restul cărții. Perspectiva de viitor pe care o asumă cu regret Cătălin Stoica este una pe care o numește „realistă”, însă acest realism poate fi privit într-o relație de sinonimie cu pesimismul. Pesimismul autorului își are originile în primele luni după anularea alegerilor, când actorii politici *mainstream* par să nu fi învățat nimic din ceea ce s-a întâmplat în noiembrie-decembrie 2024: aceleași teme și discursuri, aceeași opacitate în relație cu cetățenii, aceleași atitudini de „superioritate, nepăsare și dispreț” față de aceștia, în condițiile în care „mânia populară nu s-a potolit, ci, dimpotrivă, există semne că s-a amplificat” (p. 185). Cătălin Stoica alege să încheie capitolul memorabil, oferind cititorilor săi un ghid de alegere a candidaților în perspectiva viitoarelor alegeri, în care întrebarea-cheie nu este „e candidatul X decent?”, ci „câte hiene roiesc în jurul său?” și „cât sunt acestea de feroce?”.

Am citit cartea profesorului Cătălin Augustin Stoica cu un real sentiment de încântare și, pentru a fi sincer până la capăt, și cu puțină invidie. Ea vine să răspundă unor întrebări arzătoare ale cititorilor la scurt timp după petrecerea unui eveniment atât de traumatic social cum a fost anularea alegerilor prezidențiale de la sfârșitul anului 2024. Însă, dincolo de viteza de reacție a autorului în a furniza această „autopsie sumară a unui moment electoral”, cartea este pur și simplu frumos scrisă, reușind să combine cu maximă expresivitate explicația sociologică solidă, intuiția matură, combativitatea unei argumentații cuceritoare și foarte mult umor.

References:

Stoica, Cătălin Augustin. 2025. *Turul doi care n-a fost: autopsia sumară a unui moment electoral (sperăm) unic*. Editura Humanitas.

BIONOTE:

Andrei Gheorghită is Professor of Sociology at the Lucian Blaga University of Sibiu, Romania, where he teaches courses on political sociology, public opinion and electoral sociology, and quantitative data analysis. His main research interests are related to the national and local elections in post-Communism (personalization of electoral politics, mechanisms of candidate evaluation) and to the effects of various dimensions of solidarity (on support for European integration or fiscal preferences). He is a member of the Romanian Election Studies (RES) research group and collaborator for Romania of the Comparative Study of Electoral Systems (CSES) international program.